

Sygn. akt III UK 148/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania E. C.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o wysokość emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 marca 2016 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 września 2015 r., którym oddalono odwołanie E. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 29 kwietnia 2015 r., odmawiającej ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego w postaci art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c., art. 9 k.p.a., a także na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 2 pkt 1 w związku z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi pierwszej instancji.

W skardze znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest oczywiście uzasadniona.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie

kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu „na brak uchylecia przez Sąd Apelacyjny wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, mimo iż wyrok ten, ze względu na uchybienia przepisom postępowania, w tym zwłaszcza rażące naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., nie poddawał się kontroli instancyjnej”, albowiem skorzystanie przez sąd z art. 385 k.p.c. albo z art. 386 § 1-4 k.p.c. przy wydawaniu orzeczenia jest konsekwencją czynności podjętych na wcześniejszych etapach postępowania, nie zaś przyczyną zarzucanej wadliwości rozstrzygnięcia, a zatem nie może być postrzegane jako uchybienie przepisom prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 166/12, LEX nr 1228619). Nie ma też podstaw do przyjęcia, że wykazana została oczywista zasadność skargi w zakresie naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „przez brak podania w uzasadnieniu wyroku motywów, dla których odmówiono wnioskodawcy przyjęcia do obliczenia wysokości przysługującej mu emerytury kwoty bazowej z 2001 r.”. Z motywów zaskarżonego wyroku jasno bowiem wynika, że kwestia dotycząca przyjęcia tej kwoty bazowej była już kilkakrotnie rozstrzygnięta prawomocnymi wyrokami sądów, a ubezpieczony nie wykazał przesłanek umożliwiających ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem tej kwoty bazowej, przewidzianych w art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może przekonać też stwierdzenie, że Sąd Apelacyjny „naruszył art. 378 § 1 k.p.c., skoro nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacji”, przez co „obok funkcji kontrolnej, nie została spełniona również funkcja rozpoznawcza sądu drugiej instancji”. Z takiego zarzutu nie wynika nawet, jakie zarzuty apelacyjne miałyby pominąć Sąd Apelacyjny, a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ewentualne naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. Naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ

na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wywodu ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnił swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.